

Н. Станевъ.

Сждъ и бесилки (1876 г.)

Затворитѣ въ В. Търново.

Възстанията въ Дръновския манастиръ, въ Севлиево, въ Габровско и Тръвна бѣха вече сломени. Зловещи конни команди, черкези, татари, потурнаци и башибозуци сновѣха постоянно изъ цѣлия Търновски окръгъ, въоръжени отъ пети до збѣи, занѣиха въ домоветѣ и двороветѣ на българитѣ, хранѣха се безплатно, обираха, щото намѣрятъ скатано, хващаха, оковаваха въ вериги, когото поискатъ, и заплашваха редомъ да колятъ и горятъ селата.

Пжтищата отъ Елена, Габрово и Севлиево бѣха почернѣли отъ подплашени люде. Турскитѣ потери караха цѣли дружини българи, навързани единъ задругъ, а често деца и жени, които откарваха въ Търново.

Търново бѣ препълнено и задрѣстено отъ бледни оковани човѣци, за които дори мѣсто не можаха да намѣрятъ, а ги оставаха да ношуватъ на открито въ тъмничнитѣ дворове, на дѣжда и въ калѣта.

Къмъ 12 май 1876 г. гъмжилото въ Търново особено се сгжсти. Раята бѣ много замислена. Слухове за кланета и пожарища непрестанно се носѣха.

Единъ день търновчани бѣха свидетели на нѣщо извънредно. До преградието, къмъ Габрово, наречено Маринополе, бѣ се стекла голѣма навалица. Високитѣ скали по пжтя бѣха почернѣли отъ черни цигани, збѣати турци, които бѣха излѣзли да посрѣ-